Jón Þorláksson
sýslumaður.

[Pr. um 1712]

FELICEM Sed PRÆMATURAM METAMORPHOSIN

VIRI

Dum vixit

Clarissimi Piissimi Prudentissimi

DOMINI

JONÆ THOR-LACII

Toparchiæ Mulensis Prætoris dignissimi

&

Monasterij Scridensis Cænobiarchæ Meritissimi

Ita luget

Nominis & beneficiorum memor

THEODORUS WIDALINUS.

Scholæ Schalholtinæ qvondam Rector.

Imprimatur,
JO. GRAMMIUS.

HAFNIÆ,
Typis Pauli Joh. Phœnibergiani.

Fundite mox lacrymas, qvibus eſt lex optima curæ,
Materies etenim Vobis Altiſſima flendi
Panditur, induitur vultus Themis anxia triſtes,
Atq; ater ſolio reqvieſcit Juſtinianus
Attalicos damnans habitus, præcordia vatum
Anxietate tument, titubat ſub tegmine lingva
Triſtia pandentis caveæ, reſonare recuſat
Ut ſolita eſt, turgens luctu cava teſta palati:
Nam mors atra gelu permeſſidos abdidit undas,
Melpomene, qvæ ſint dicenda ad buſta patroni
Legiferæ Themidos mihi ſuggere, flebilis actus
Sit, planctus, lacrymæ, triſtisq; ululatus in auras
Evolet, ingeminent gemitus pia pectora, ſintq;
Lucti-ſoni ſtrepitus, volitabit triſte per omnes
Pieridum ſilvas murmur, reſonate dolores
Arbuſta, & luctus adytis reboate funebres.
Æſtus erat, medium Phœbus ſuperaverat axem,
Et Phaëtontis eqvi luſtrabant ora Leonis
Ignea, florigeros decorabant lilia campos,
Oſtendit virides Laurus pulcerrima ramos,
Et Sparſit ſolito dulces Cypariſſus odores
Latius, ac teneras implevit Amaracus auras,

Infudit Zephyrus vires langvore ſolutis
Rebus, & in toto ridebant ſingula mundo,
Et riſiſſe Jovem perhibet gens candida Pindi;
Cum ſanctis Themidos caſtris ſtruerentur ab orco
Inſidiæ, patriæ dolor hic triſtiſſimus unus
Exortus, lacrymæ rorantia lumina fuſcant.
Vir fuit inſignis, nulli virtute Secundus,
Seu dotes animi, ſeu largæ munera dextræ,
Seu genus, aut ſtudium recti ſpectaſſe juvabit,
Thorlacides Jonas, noſtro clariſſimus ævo.
Qvîd loqvar ingentem ſanctæ pietatis amorem,
Qvidq; preces, ſummi qveis pulvinaria cæli
Vexabat fervens? animus conformis Olympo
Semper erat, pietas qvæ præſule digna parente,
Qvo non in noſtris vixit præſtantior alter
Finibus, aut plures animas detraxit averno.
Aſt ut maternum referat genus inclita pandunt
Acta viri, legum codex, qvem veſte decora
Induit Arctoæ gentis, qvæ balthica ſpirat
Sceptra, Codanonio nedum carpenda palato.
Ille & Grajugenum transfudit facta virorum,
Tevcrorumq; ignes, miſerandœ & funera Trojæ,
Fecit & ut noſtro reſonarent carmine, vati
Præmia digna ferens, Largœ qvid munera dextræ
Commemorem? pauperq; opulentus talia latè
Expertus, domus alma cui patefacta; patentes
Aures atq; manus mites facileſq; precanti
Præſtitit, ille ſuis depelli a poſtibus Irum
Non paſſus, miſerumq; ſciens ſine munere nullum
Dimiſit, Magnæ memorem qvid fulmina mentis,
Qveis adverſa cohors fracta eſt? non prava jubentum
Murmura Dulichium turbabant ſpicla cerebrum

Non

Non adverſantum, Scopuloq; ſimillimus alto
Exſtitit in medio pelagi, qvem fulmina circum
Luctantis pulſant fluctus, qvem rauca procellis
Saxa petunt, ille immotus diverberat undas
Hiſcentes, neqvicqvam in ſe dilabitur æſtus
Futilis & niveas linqvit ſine pondere ſpumas,
Tanta fuit virtus animo, tam pectore firmus
Exſtitit, & veri tutatus Caſſide vicit.
At pater omnipotens ſecli numeroſa futuri
Prœtia dinumerans, tales dedit ore loqvelas:
Nate tuis pedibus celeres adjungere pennas
Appropera, & Lacheſis triſtiſſima regna reviſe;
Dic: ſatis in terris vixit, qvi dignus Olympo,
Concilio ſuperum qvondam decretus. At ille
Delapſus Zephyris teneras dedit ocyus alas,
Panduntur valvæ triſtes, Adamantea regna
Parcarum, Lacheſin ſic eſt affatus acerbam:
Juppiter omnipotens, qvi fulmine territat orbem,
Hoc ſubito removete, inqvit, qvod ducitis atrum
Subtegmen, ſatis eſt ductum, dirumpite ſtamen.
At tum lanificæ tendebant forte tenella
Fatorum Dominæ prudentis ſtamina vitæ
Thorlacidis Jonæ, qvo non ſervantior æqvi
Vir fuit, hoc miſeræ res eſt notiſſima genti.
Atropos, hæc ubi dicta dedit, qvod pollice triſti
Protraxit Lacheſis, ſecuit mox forfice filum:
Qvod cum ſancta Themis procul hinc luſtraret, anhelat,
Et ſic fulmineum lacrymans affata parentem eſt.
Juppiter imbricitor, natis heu qvalia mandas
Rumpere fila tuis, ſors, o, ſors illa dolorum,
Cauſſa fuit, peperi tibi cum tot monſtra ſorores

Qvæ flecti votis neqveunt, inſtantia namq;
Si non ante diem ſublatum bella juvaſſet,
Tollere tam ſanctum caput, heu qvid deniq; reſtat
Excelſum nobis! non fræno Virbius actus
Dignior ut Triviæ redivivus ſurgeret arte;
Hæc ſunt qvæ raptâ pro virginitate reporto
Præmia, dic redeat ſolitas redivivus in auras
Defunctus, redeat ſolitas redivivus ad artes.
  Talia dicta dedit per totos anxia cælos
Alma Themis, Regemq: movet, qvi ſydera nutu
Dirigit, is qvamvis crudelia rumpere nollet
Natarum decreta, dedit tamen anxius ipſe
Signa ſui luctus, varias portenta per oras
Cernuntur, lacrymis ſtillant ſimulacra Deorum,
  Templa dolent, adytis vox hæc data triſtis ab imis;
Qvis, ſiqvidem triſti reqvieſcit funere Jonas,
Templa Deum tanto ditabit munere? mortis
Non tamen inflexa eſt vis, aut ventura tonantis
Fata relaxantur, ſtant ferrea dicta ſororum,
At dea qvæ cælo genita eſt dirumpere crines
Cœpit, & indomitis percuſſit pectora palmis,
Exſtinctura rogum, revocatum ex carcere mortis
  Illatos buſto cineres, cui Juppiter ipſe:
Tu ne hoc ſola paras prius inſuperabile fatum
Rumpere cælicolum lex eſt immota parentis,
Ne qvis mortales inter ſine funere cæli
Aſſcendat ſuper aſtra potens; terreſtris in urna
Cocta diu pars clara manet, ſimilisqve nitenti
Stellæ, tum puros revocabit ſpiritus artus,
Cum diſcors fatis eſt digeſta ex lege tonantis
Materies, puro ſplendetq; ſimillima vitro,

Ni ſubito e terris vivi raptentur in auras;
Arte patris ſummi fractus cum labitur orbis;
Sed tamen hæc habeas tanti ſolatia caſus:
Sunt nati bini, ſuperent pietate parentem,
Sors ut mortalis patitur, prima atqve ruina
Grandior in noſtris vivat clariſſimus oris
Arte piæ Themidos, cui ſit lex candida curæ,
Semper & ante oculos virtus; ſitq; inclitus alter,
Magnus, Avo ſimilis, divum cui pulpita curæ,
Nobilis ut nunqvam morietur fama parentis
Splendida, ſed clara in prole indelebilis exſtet.
Hæc dum cælicolæ tractant trepidantia Clotho
Stamina dirumpit, rigidus ſtat corpore toto
Sangvis, & in cordis latitans dilabitur aura
Finibus, exſudant trepidantia membra liqvorem
Egelidum, roſeasq; genas modo purpura linqvit
Sangvinis, at nervus nunc hic nunc tenditur illic,
Contrahiturq; ſimul, pugnat vigor ocius omnis
Elabi, diſcors nunc, qvem concordia junxit
Summa prius, mittit nativi & ſulfuris expers
Effugientem animam ſangvis, ſtant lumina, at illar
Angelicos inter cantus fovet optimus inde
Iſacidum genitor, mundum aſpernata qvieſcit
Illa malum. Nati flent, fletq; marita maritum,
Ereptum terris, ſcinduntur & ilia luctu,
Flent qvoq; cognati, lacrymis ſuffuſa clientum
Lumina deſtillant falſum mihi cerde liqvorem.
Tota domus planctu ſingultit, triſtior Irus
Non fuit in proprio luctu, nec Niſus amicum
Fleverat Evrialum magis, hæc ubi fama vagatur,
Templa Deum reboant, dant rauco murmura cantu
Æra, virum teſtata pium ſe plangere, qvo non

His

His magis addictus, nec munificentior alter
Vixerat, in medio populi plangentis opacâ
Nube ob ducta Themis ſparſis ſtat Crinibus, atqve
Ipſe parens Phæbus, cupreſſea ſerta gerentes
Imgeminant luctus, tumulum ſic claudit Apollo.

EPITAPHIUM

Cerne viator ubi jaceat vir maximus, ille
Thorlacides Jonas, marmore ſub nitido,
Corpus ineſt buſto, melior ſuper æthera regnat
Pars, meritum, virtus, nomen, in orbe cluit.